Poslovni broj: 90 : P-2624/2023-24

REPUBLIKA HRVATSKA
Općinski sud u Splitu - Stalna služba u Starom Gradu
Novo riva 3
21460 Stari Grad

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Splitu po sucu Mariji Pavlinović u pravnoj stvari tužitelja DAMIR CARIĆ, OIB 91860253923, Njiva 20, 21460 Stari Grad zastupanog po punomoćniku Mirko Butorović, odvjetnik u Hvaru, protiv tuženika OTP banka dioničko društvo, OIB 52508873833, Ulica Domovinskog rata 61, 21000 Split zastupanog po punomoćniku Nika Šobat Šimić, odvjetnik u Splitu, radi Obvezno - ništetnost, 3. studenog 2026.

p r e s u d i o j e

I.Utvrđuju se ništetnima pojedine odredbe Ugovora o kreditu, broj 88619/05, od 17. studenog 2005. godine, sklopljenog između tužitelja, kao korisnika kredita : Damir CARIĆ, Stari Grad, Njiva 20, OIB : 91860253923 i pravnog prednika tuženika, kao kreditora : HVB SPLITSKA BANKA d.d., Split, Ruđera Boškovića 16, MBS : 060000488, danas : OTP BANKA d.d., Split, Domovinskog rata 61, OIB : 52508873833, i to odredba :

članka 10. točka a) stavak 1. - u dijelu : "u iznosu od 467,94 CHF (slovima : četiristotinešezdesetisedamšvicarskihfranakadevedesetičetiricentima)" i u dijelu "u iznosu od 468,42 CHF (slovima : četiristotinešezdesetiosamšvicarskihfranaka-četrdesetidvacentima " ;

članka 10. točka d) - u cijelosti ;

II. Nalaže se tuženiku : OTP BANKA d.d., Split, Domovinskog rata 61, OIB : 52508873833, tužitelju : Damir CARIĆ, Stari Grad, Njiva 20, OIB : 91860253923, na ime povrata ništetno naplaćenih iznosa temeljem Ugovora o kreditu, broj 88619/05, od 17. studenog 2005. godine, ništetno ugovorenom valutnom klauzulom, isplatiti iznos od 617,15 EUR, sa zakonskom zateznom kamatom, tekućom :

na iznos od	od dana dospijeća	do
EUR		
9,10	10.10.2005.	isplate
10,30	10.11.2005	isplate
10,96	10.12.2005.	isplate
5,65	10.01.2006.	isplate
5,65	10.02.2006.	isplate
5,65	10.03.2006.	isplate
2,02	10.04.2006.	isplate
3,03	10.05.2006.	isplate
0,90	10.07.2006.	isplate
0,21	10.08.2006.	isplate
0,23	10.09.2006.	isplate
3,03	10.10.2006.	isplate
1,11	10.03.2008.	isplate
4,01	10.11.2008.	isplate
3,93	10.12.2008.	isplate
18,51	10.01.2009.	isplate
24,43	10.02.2009.	isplate
31,36	10.03.2009.	isplate
19,19	10.04.2009.	isplate
16,52	10.05.2009.	isplate
15,80	10.06.2009.	isplate
18,25	10.07.2009.	isplate
13,35	10.08.2009.	isplate
15,58	10.09.2009.	isplate
12,93	10.10/2009.	isplate
15,15	10.11.2009.	isplate
13,20	10.12.2009.	isplate
18,37	10.01.2010.	isplate
26,96	10.02.2010.	isplate
25,85	10.03.2010.	isplate
31,10	10.04.2010.	isplate
36,69	10.05.2010.	isplate
42,39	10.06.2010.	isplate
51,54	10.07.2010.	isplate
42,63	10.08.2010.	isplate
61,59	10.09.2010.	isplate

i to:

- za razdoblje do 31. srpnja 2015. godine, po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena ;

- za razdoblje od 1. kolovoza 2015. godine do 31. prosinca 2022. godine, po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena,

- za razdoblje nakon 1. siječnja 2023. godine do naplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku da tužitelju naknadi parnični trošak u iznosu od 1.350,00 eura sa zakonskom zateznom kamatom, tekućom od donošenja prvostupanjske presude do isplate, po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Predmetni parnični postupak pokrenut je 12. lipnja 2023. godine zaprimanjem tužbe tužitelja Damir Carić protiv tuženica OTP banke d.d., radi utvrđenja ništetnim pojedinih odredi ugovora o kreditu koji je sklopljen između parničnih stranaka 2005 godine., te povrat više isplaćenih novčanih sredstava tužitelju.

2. Naime, tužitelj navodi da su dana 17. rujna 2005. godine stranke sklopile Ugovor o kreditu broj 88619/05 (kreditor je u to vrijeme bila Splitska banka d.d.). Predmetnim ugovorom da je kreditor odobrio ovdje tužitelju uplatu iznosa od 23.700,00 CHF, s rokom otplate od 60 mjeseci. Uplata je ugovorena u kunskoj protuvrijednosti, odnosno, po prodajnom tečaju kreditora na dan korištenja, odnosno, primijenjena je valutna klauzula. Odredbom Ugovora članka 10. stavak a) da je određena otplata kredita u 59 jednakih anuiteta, dok je istim člankom točka d) određeno da se mjesečni anuiteti plaćaju uplatom potrebnog iznosa u kunskoj protuvrijednosti po prodajnom tečaju za valutu Ugovora prema tečajnoj listi Kreditora na dan dospijeća.

Tužitelj da je započeo s otplatom kredita 10. listopada 2005. godine. Tužitelj je naveo da je time kroz daljnje razdoblje otplate kredita došlo do iznimnog povećanja naplaćenih iznosa anuiteta u kunskoj protuvrijednosti, odnosno do više plaćenih iznosa na mjesečnoj razini, sve iz razloga povećanja tečaja za CHF u odnosu na KN.

3. Tužitelj se u tužbi poziva na recentnu praksu sudova u Republici Hrvatskoj, pa tako, između ostalog, i na odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovnog broja Rev- 2221/2018, , poziva se na presudu Visokom Trgovačkog suda broj Pž-6632/2017. 4. Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je 14. lipnja 2018. pod poslovnim brojem Pž-6632/2017 donio presudu (tzv. slučaj Franak), kojom presudom je utvrđeno da su tamo tuženici (ukupno sedam banaka) u razdoblju od 1. listopada 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedili kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kredit, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa su time tuženici postupali suprotno odredbama Zakona o zaštiti potrošača.

5. Dakle, tužitelj tvrdi da je zaključak kako je tuženica u razdoblju otplate kredita, osim nezakonitom promjenom kamatne stope, tužitelju obračunavala i mjesečne anuitete temeljem kunske protuvrijednosti CHF valute.

6. Tužitelj je uz tužbu dostavio sve dokaze na koje se poziva, kao i sudsku praksu gore navedenu.

7. U nastavku postupka, nakon izvedenih dokaza i financijsko-knjigovodstvenog vještačenja, tužitelj je uredio tužbeni zahtjev u pogledu visine, pa je tako podneskom od 25. svibnja 2026. godine postavljen konačni tužbeni zahtjev, koji glasi onako kako je navedeno u izreci ove presude.

8. Tuženica je pozvana dati pisani odgovor na tužbu. Uz to rješenje, istoj je dostavljena tužba sa svim prilozima, te su dana zakonska upozorenja o posljedicama davanja, odnosno, ne davanja pisanog odgovora na tužbu tužitelja.

9. U odgovoru na tužbu tuženica osporava tužbeni zahtjev u cijelosti, te predlaže sudu, nakon provedenog dokaznog postupka, odbiti ga. Prvenstveno, tuženica je istaknula prigovor zastare. Pored ovoga, tuženica ističe da je ugovorena promjenjiva kamatna stopa pravno valjana, te da nije u suprotnosti s prisilnim odredbama Zakona o obveznim odnosima.

10. Prema tuženici, nepobitna je činjenica da su i tužitelj, ali i tuženica bili izloženi riziku valutne klauzule, odnosno, svim posljedicama promjene tečaja CHF. Okolnost

da je kretanje tečaja dovelo do promjene visine obveze na jednoj ugovornoj strani nikako ne može predstavljati razlog ništetnosti takve odredbe, već eventualno primjenu drugih pravnih instituta. Stoga da nije ispunjena pretpostavka neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja u konkretnom slučaju.

11. Radi svega navedenog, tuženica predlaže odbiti tužbeni zahtjev u cijelosti.

12. U postupku su izvedeni dokazi pregledom Ugovora o kreditu broj 88619/05 od 17. studenog 2005. kojega su sklopili Splitska banka d.d. Split i Damir Carić kao korisnik kredita, pregledom otplatnog plana, te je izvedeno financijsko-knjigovodstveno vještačenje po vještaku Ivanu Buljanu dipl. oec. sve na okolnost visine tužbenog zahtjeva. U dokazne svrhe je također izvršen uvid u povijesni izvadak iz sudskog registra za tuženicu, u cilju utvrđivanja pravnog slijeda između Splitske banke d.d. i OTP banke d.d.

13. Nakon savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, ovaj sud smatra tužbeni zahtjev tužitelja osnovanim u cijelosti.

14. Predmet ovog parničnog postupka je zahtjev tužitelja za utvrđenjem ništetnosti odredbi ugovora o kreditu kako je to navedeno u izreci, te zahtjev za isplatu s osnova ništetnosti odredbi o valutnoj klauzuli.

15. U postupku nije prijeporno da je između parničnih stranaka sklopljen ugovor o kreditu broj 88619/05 na temelju kojeg je odobrena isplata novčanog iznos od 23.700,00 u kunskoj protuvrijednosti, s rokom otplate od 60 mjeseca.

16. Među parničnim strankama je prijeporno da li je odredba o valutnoj klauzuli ništetna, o čemu ovisi osnovanost tužiteljevog zahtjeva za isplatom. Isto tako je prijeporno da li je tužitelj prekludiran pozivati se na ništetnost.

17. Prije obrazlaganja merituma spora, potrebno je istaknuti kako je pitanje pasivne legitimacije tuženice kao slijednika kreditora Splitske banke d.d. utvrđeno uvidom u povijesni izvadak iz sudskog registra Trgovačkog suda u Splitu, koje isprave je tužitelj priložio uz tužbu.

18. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovnog broja P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. je utvrđeno je da je tamošnji tuženik pod 7) Societe generale – Splitska banka d.d. (prednik ovdje tuženice), u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita, tako što je u potrošačkim ugovorima o kreditima koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze mijenjanja u skladu s jednostavnom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je ništetna. U tom dijelu citirana presuda je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovnog broja Pž-7129/2013 od 13.

lipnja 2014., a Vrhovni sud Republike Hrvatske je svojom odlukom poslovnog broja Revt-249/2014 od 9. travnja 2015. odbio revizije tuženika kao neosnovane. U obrazloženju presude Visokog trgovačkog suda, na stranici 62 se navodi kako se pojedini potrošači, u slučaju postojanja osuđujuće odluke, dakle, kada sud utvrdi postojanje određene povrede propisa o zaštiti potrošača, u postupku individualne pravne zaštite, naknade štete, izmjene ugovora ili slično, mogu pozvati na sadržaj odluke iz postupka zaštite kolektivnih prava i interesa. Na taj način proširene su subjektivne granice pravomoćnosti jer osuđujuća presuda iz postupka zaštite kolektivnih interesa u postupcima individualne zaštite koje pokrenu potrošači obvezuje ostale sudove. Sve navedeno bilo bi u skladu i s odredbama Zakona o zaštiti potrošača.

19 Tužitelj se također poziva na presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovnog broja Pž-6632/2017 od 14. lipnja 2018., kojom je utvrđeno kako je ovdje tuženica (tamo tuženik pod 7) u razdoblju od 1. studenog 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedila kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja predmetnih ugovora tuženica pod 7) kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što da je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. Ovime da je tužena pod 7) postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/2003), u razdoblju od 1. studenog 2004. do 6. kolovoza 2007. i to članaka 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 79/2007) i to članaka 96. i 97., te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, te da je u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008., a koja povreda da traje i nadalje, povrijedila kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze u ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora ovdje tuženica (tamo tužena pod 7) kao trgovac s jedne strane, te korisnici kreditnih usluga kao potrošači s druge strane, nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tamo tuženice pod 7).

20. U odnosu na prethodno navedene odluke za navesti je da se prema odredbi članka 502.c Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19) fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete

pozivati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz članka 502.a stavak 1. Zakona o parničnom postupku, da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štititi. U tom slučaju, sud će biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozivati, a upravo na ta utvrđenja se tužitelj i poziva ovdje u tužbi.

21. Navedeni postupci pred Trgovačkim sudom u Zagrebu koji su pokrenuti po tužbi Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača – Potrošač, protiv sedam banaka, a među kojima je i ovdje tuženica, predstavljaju kolektivni sudski postupak, a sve sukladno odredbi članka 502.c Zakona o parničnom postupku. Kao što je prethodno navedeno, prema toj odredbi, pravomoćna presuda u kolektivnom sudskom postupku obvezuje prvostupanjske sudove koji u pojedinačnim parnicama sude povodom zahtjeva potrošača radi zaštite prava čija je povreda utvrđena u kolektivnom sporu.

22. S obzirom na direktni učinak presude u kolektivnom sporu o nepoštenosti ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli vezanoj uz valutu švicarski franak, po ocjeni ovog suda nema potrebe izvoditi nikakve daljnje dokaze radi utvrđenja navedenih okolnosti jer bi, imajući u vidu utvrđenja iz postupka kolektivne zaštite potrošača, drugačije postupanje bilo u suprotnosti s odredbom članka 502.c Zakona o parničnom postupku. O tome se već izjasnio Vrhovni sud Republike Hrvatske, u svojoj odluci poslovnog broja Rev-3142/2018 od 19. ožujka 2018. Dakle, jedina bitna činjenica u pogledu nepoštenosti ugovornih odredbi je ta da li je ugovor o kreditu sklopljen u vremenskom periodu na koje se odnosi odluka u kolektivnom sporu. U konkretnom slučaju, Ugovor o kreditu broj 88619/05 sklopljenje dana 17.09.2005. godine odnosno, neprijeporno u onom vremenskom periodu na koji se odnosi odluka u kolektivnom sporu, u kojem sporu je kao jedan od tuženika sudjelovao i prednik tuženice iz ovog postupka.

23. Što se tiče visine tužbenog zahtjeva, ista je utvrđena provedenim vještačenjem po ovlaštenom sudskom vještaku za računovodstvo i financije – Ivanu Buljanu dipl.oec, Vještak je u svojem pisanom nalazu i mišljenju, izrađenog između ostalog na osnovu analize podataka i izračuna prikazanih u tabelama, u vještvu utvrdio kako je u razdoblju od puštanja do otplate kredita tužitelj je otplatio 4.649,94 kn odnosno 617,15 € više no što bi otplatio da je kredit isplaćen i vraćan u kunama, uz istu promjenjivu kamatnu stop, a uzevši u obzir primjedbe stranaka. Neprijeporno da je tužitelj kredit vraćao u mjesečnim anuitetima, to istome ujedno pripada i zakonska zatezna kamata od dana dospijeća svakog pojedinog obroka pa do isplate, u kunskom iznosu, sukladno odredbi članka 1115. Zakona o obveznim odnosima i to po izračunu koji se temelji na nalazu i mišljenju vještaka.

24. Odlučujući o zahtjevu tužitelja za isplatu, imajući u vidu da se u konkretnom slučaju radi o restitucijskom zahtjevu tužitelja temeljem odredbe članka 1111. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima, sud smatra kako bi kod povrata stečenog bez osnove tuženica bila dužna tužitelju vratiti upravo onaj iznos kuna kojeg joj je tužitelj platio bez osnove. Kako su ujedno iznosi anuiteta sadržani u utuženom iznosu, te kako je neprijeporno da je tužitelj kredit vraćao u mjesečnim anuitetima, to istome ujedno pripada i zakonska zatezna kamata od dana dospijeća svakog pojedinog obroka pa do isplate, u kunskom iznosu, sukladno odredbi članka 1115. Zakona o obveznim odnosima i to po izračunu koji se temelji na nalazu i mišljenju vještaka.

25. U odnosu na prigovor zastare tuženice, valja istaknuti kako članak 215 stavak 1. Zakona o obveznim odnosima propisuje da zastara počinje teći prvog dana poslije dana kada je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze, ako zakonom za pojedine slučajeve nije što drugo propisano. Članak 241. istog Zakona propisuje da se zastara prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom vjerovnikovom radnjom poduzetom protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim organom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja tražbine. Nadalje, članak 245. stavak 1. Zakona propisuje da nakon prekida, zastara počinje teći iznova, a vrijeme koje je proteklo prije prekida ne računa se u zakonom određeni rok za zastaru, dok stavak 3. istog članka propisuje da kada je prekid zastare nastao podnošenjem tužbe ili pozivanjem u zaštitu ili isticanjem prijeboja tražbine u sporu, odnosno prijavljivanjem tražbine u nekom drugom postupku, da zastara počinje teći iznova od dana kad je spor okončan ili završen na neki drugi način. Podnošenjem tužbe radi utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi Ugovora o kreditu kojim je ugovorena valutna klauzula, u prethodno navedenom sporu Pž-6632/17, za zaštitu kolektivnih prava, prekinut je tijek zastare, a donošenje presude u tom predmetu od strane Visokog trgovačkog suda RH broj Pž-6632/17-10 od 14. lipnja 2018. zastara je počela teći ispočetka, time da se vrijeme prije prekida ne uračunava u tijek zastare. Tom presudom utvrđuje se ništetnim ugovorna odredba Ugovora o kreditu kojim je ugovorena valutna klauzlua uz koju je vezana glavnica švicarski franak. Kako je predmetna tužba podnesena 10. prosinca 2019., te kako zakon kod instituta stjecanja bez osnove ne predviđa posebni zastarni rok, ima se primijeniti članak 225. Zakona o obveznim odnosima, koji propisuje da tražbine zastarijevaju za pet godina, ako zakonom nije određen neki drugi zastarni rok. Stoga je razvidno kako je predmetna tužba podnesena unutar zastarnog roka, zbog čega se istaknuti prigovor zastare ima smatrati neosnovanim. Posebno se ističe kako bi u odnosu na tzv. negativne razlike nastupila zastara budući da ti iznosi nisu obuhvaćeni kolektivnom presudom već samo pozitivne razlike koje su predmet ovog postupka, pa tuženik u smislu prekida zastarijevanja ne može se pozivati na kolektivnu presudu doneseno protiv istog.

26. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi članka 154. stavka 1. Zakona o parničnom postupku, budući da je tužitelj u cijelosti uspio u sporu. Visina troška je odmjerena sukladno vrijednosti predmeta spora i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika budući da tužitelja zastupa punomoćnik odvjetnik. Tako je

tužitelju valjalo priznati trošak sastava tužbe od 12.06.2023. godine u visini od 75 bodova; trošak sastava obrazloženog podnesaka 06.09.2023. g u visini od 75 bodova trošak pristupanja na ročišta19.02.2025 i 05.02.2026. u visini od po 75 bodova svako, što pomnoženo s vrijednošću jednog boda u iznosu od 2.00 eura, te uvećano za 25% PDV-a, te uvećano za uplaćen predujam za vještačenje u iznosu od 600,00 eura ukupno iznosi 1.350,00 eura.

27. Radi svega iznijetog, odlučeno je kao u izreci ove presude.

U Starom Gradu,03. studenog 2026 .godine

Sudac

Marija Pavlinović

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba. Žalba se podnosi u roku od petnaest dana od dana dostave prijepisa presude, putem ovog suda na Županijski sud pisanim podneskom u 3 primjerka.

DNA: 1. tužitelju po pun.
2. tuženiku po pun.
3. u spisu

Broj zapisa: **9-3088f-8ad30**

Kontrolni broj: **0cda2-5cd34-06038**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.

MARIJA PAVLINOVIĆ

Elektronički potpisano: 03.11.2026T09:02:23 (UTC:2026-11-03T08:02:23Z)
Provjera: https://epotpis.rdd.hr/provjera
Broj zapisa: 20f8ba61-8f6f-4a62-9c10-e24ea59497e0

Općinski sud u Splitu